

MANTANA 1

Občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 6, číslo 1

Únor 2003

VEJPRTY ZA DEN

Uplynulo již mnoho zim od dob, kdy se v našich mozkovnách, obsahujících zřejmě jen kamení, zrodil nápad přelézt během jediného dne všechny cesty ve Vejprtech. Nápad několik let zrál, až LeToš konečně nahlásil pevný termín, tj. 21.4.2002 a už nešlo couvnout.

K tomuto datu existovalo v této neprávem opomíjené oblasti na konci světa 87 víceméně boulderových cest převážně lezitelných solo. Ovšem nalézá se zde i několik oříšků z Mekocho a Feryho dílny, ohodnocených navíc MLK (Mekocho lesní klasifikací), jejichž zdolání samo o sobě dokáže patřičně pocuchat nervy a vytahat ruce až ke kolenům. Viz. článek „To nejlepší z Vejprt“.

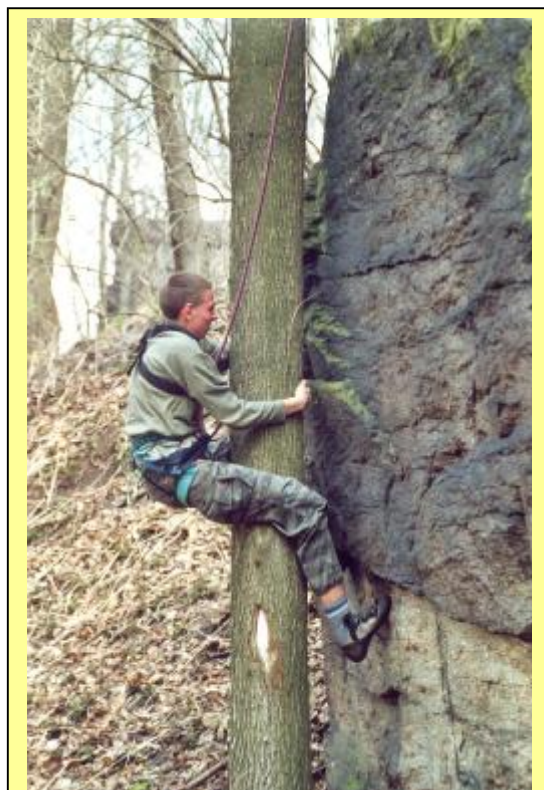
Když přicházím o půlnoci ke skalám, LeToš s Jakubem začínají právě při čelovce odškrtnout první cesty. Jsme tedy tři. Dobrá účast, mohlo to být i horší!

Život bez lezení si lze těžko představit, ale spánek je spánek. Vybaluji tedy spací vak a uléhám v naději, že náskok nočníků ráno doženu. Ti vzlínají neúnavně až do páté hodiny ranní. Pak jdou také spát. Před sedmou už jsme vši na nohou (a ruku) a každý z nás se nezávisle snaží odškrtnout co se dá. Nahoru – dolů, nahoru – dolů do zblbnutí. Je však třeba, dokud ještě ruce slouží, přebojovat těch několik hodnotných, časově náročných prásků. Nutno říci, že ty opravdu nejtěžší linie vysápal na prvním LeToš. Jsme tři, tudíž ten lichý vždy sóluje a dva lezou s lanem. A takhle to točíme až takřka do večera.

Kolem šesté hodiny večerní LeTošovi zbývá poslední cesta – obávaná Ambulance. Mně jich zbývá asi 15 a Jakubovi ještě o něco víc. Marně se Letoš snaží do Ambulance nastoupit, až nakonec zjistíme, že se uloupl ten neklíčovější chyt a stup z neklíčovějších chytů a stupů co si lze jen představit. Dokonce ho nalézáme mezi louskáčky pod nástupem. Ambulanci tedy ne!

Moc se nezdržuji a jdu se pokusit dolézt zbytek. Něco dávám, ale ruce už mne neposlouchají jak by měly a tma je za kopcem. Končím. Kluci se už beztlak bezcílně potulují po okolí a neví do čeho píchnout.

O tom, že jsme se ani moc neflákali svědčí i to, že počet cest se zvýšil na 97, obnovili jsme veškeré zašlé značení nástupů a vyčistili několik cest od nežádoucích

Kámen pod cestou, na který leze Kuba Vícepádovou cestu "stromovou variantou".

porostů. Navíc jsme i něco vylezli: Letoš krom Ambulance (na Vícepádovou pro její odmítavost jsme použili stavění) přelezli vše, tj. 96 cest. Já jsem jich přesápal 91 a Jakub kolem 60 kousků. Na nováčka slušná sumička. Zase jeden plně prožitý den ve skalách. Domů si odvážíme spoustu zážitků, prolezené prsty a namožené svalíky. A tak to má být!

Jen výš, vždyť' víš

[Párek]

OBSAH MANTANY

strana 1

Vejprty za den

strana 2 - 4

Kavkaz 2002

strana 4

Pozvánka na diashow „HLEDÁNÍ SVĚTLA“

strana 5

Liliensteiny

Pozvánka na „Valnou hromadu“

Hádej, hádej, hadači ...

strana 6

Kondoři 2002

Pozvánka na přelezení ORASÍNA

strana 7

Matrošák

Jarní metodika

Otvírání skal na kolech 2003

Podzimní depky – znáte je?

strana 8

Chata na Boření potětí a naposled

Z chorých mozků

Co nového ve skalách 2002

KAVKAZ 2002

Chuť podívat se na Kavkaz předcházela již moji první cestu na východ v roce 1999. Tehdy jsme s Pítrsem listovali stohy okopírovaných průvodčků v bukvicích a osnovali plány, z nichž nakonec zůstal pouze ten východní směr. Ocitli jsme se, v ještě rozšířené sestavě na Pamíru. Lenin byl ochutnávkou svérázu východního přístupu.

Když jsme si, tuším při návratu z povedeného výletu z Alp, krátili zpáteční cestu listováním v Karlosově průvodci KAVKAZ od pana Pecolda (to jsem ještě netušil, jak budu na tento pirátský samizdat za několik měsíců nadávat!), začala se pomaloučku, polehoučku rýsovat náplň následující letní sezóny. Karlos vypadal od prvopočátku velmi zapáleně a přesvědčivě, co se chuti ozkoušet ruské výšiny týče. Takže jsme vlastně byli už dva a to, jak známo, stačí. Pokus doplnit naši výpravu ještě o nějaké členy byl „kupodivu“ opět neúspěšný, takže jsme se při odjezdu 28.6.2002 v Brně na Zvonařce sešli sami dva, plus asi třicet VHT a jejich průvodci.

Cestu s Kudrnou karosou jsme si vybrali svobodným rozhodnutím, takže si veškeré výlevy odpustím. Shrnutí do následujících dvou vět: V autobuse (nebo blízkém okolí) prožitých „krásných“ asi 85 hodin. Pozitivu bylo zabránění celé dvojsedačky pro každého z nás, chlazený, plechovkový G – pozdrav ze z Plzně a očekávání věci příštích.

V městečku Pjatigorsk, určenému k doplnění zásob, jsme každý více či méně úspěšným způsobem směnili tvrdý doláče za měkký rubláče. Obratem jsme jich několik nechali na místní velký, slušně zásobený tržnici. Z dálky asi 100 km už byl poprvé spatřen i dvouvrchol Elbrusu, který nám bylo posléze umožněno obdivovat i z jiných zorných úhlů. Po příjezdu do base campu (alplager Adyl-su v Baksanském údolí), jsme my dva (jediní to horolezci v celém zájezdu), vyrazili na výzvědy na stanici místní horské služby. Ostatní se po náročné cestě uvolňovali v místní osvěžovně – „Planetárku“. Zde jsme také později v noci zastihli ještě větší část osazenstva v bujaré náladě, nemohouce přenést přes srdce, že by seděli jenom u piva, když půllitr vodky stojí ještě o několik rublíků méně. Do rokování na nejvyšší úrovni jsme se obratem také zapojili. Ráno poněkud těžkopádnější, nicméně po zjištění, jak se věci mají, se rychle rozhodujeme. Pro vyřízení povolení

do příhraničního pásma je zapotřebí několika dnů a požehnání direktora. Necháváme mu tedy pasy a soupisku kopců, kterým bychom se rádi přiblížili a po rychlém přebalení odjíždíme s větší částí „konkurenční cestovky“ – Rajbas do Terskolu. Odtud se (proti všem zásadám aklimatizace) pokusíme dosápat na Elbrus. Bereme s sebou skialpy a doufáme, že nám cestu trochu zpříjemní.

Výstup na Elbrus zahajujeme celkem příjemně jízdou lanovkou až na stanici Mir (3 500 m n.m.), kde také nocujeme a ponecháváme část proviantu a paliva. Další den už po pásech pěkně vzhůru rozbředlým, kašovitým skorosněhem. Míjíme horní stanici sedačkové lanovky Garabaši (3 800 m n.m.), i Prijut 11 (4 160 m n.m.). Všude kolem se válí spousta rezavějících, či jinak se rozpadajících kramů. Kdosi se silným estetickým citěním mě před touto túrou varoval – dávám mu za pravdu. Občas si připadám jako na smetišti a ne jako v horách. Nicméně i my hodláme dneska zde někde bydlet, a tak stavíme camp na ostrohu pod Pastuchovkama (cca 4 500 m n.m.). Večer lehce drnčí šiška, ale nic nám to neubírá chuti do plánovaného zítřejšího vrcholového útoku. (Pomoc lyží je opravdu znatelná). Ráno je však moudřejší (nevím, jestli večera, nebo nás) a naděluje nám pěknou mlhu a nějaký ty vločky. Sice jsme za tmy vyrazili vzhůru, ale obrat následoval po několika minutách. Zpět do spacáku a potom s námořnickou rozvahou využít dne a sjet si pro proviant na stanici Mir. Dolů to pravda odsejvalo o něco lépe, nicméně večer už zase bydlíme na ostrohu jako předchozí noc.

Následujícího dne 6.7.2002 ráno (respektive v noci ve 2:30) vyrazíme za pěkného počasí a zimy vzhůru do

sedla. Teda než vysvitlo sluníčko a než jsme se na něj doplácali, tak byla fakt docela kosa. Potom už jsme se, pro změnu, sluníčka nezbavili až do sestupu. Z původních plánů vystoupit postupně na oba vrcholy, jsme kvůli stavu našich fyzických fondů museli lehce

slevit. Nicméně v 11 hodin (po jednom planém poplachu) jsme zjistili, že na západním vrcholu Elbrusu (5 642 m n.m.) již výše na těch lyžích opravdu nemůžeme. Vrchol poznáte podle žulového patníku. Sestup (o sjezdu bych se měl stydět psát) také neodpovídal našim původním představám. Roztavená kaše + naše únava + všudypřítomné vedro – doplácání se do našeho campu a po jeho následné likvidaci dále dolů až na Mir. Zde jsme se zjevili něco před 17-tou hodinou. Vzhledem k našemu času jsme ještě stihli sjet lanovkou do Terskolu, následně taxistopem (pěkně nás ten Ivan natáhnul) až do base campu. Následující den byl zasluženě odpočinkovým.

Po provětrání skialpů, jsme chtěli okusit taky to, kvůli čemu jsme sem vlastně přijeli, tedy lezení. Z našich konzultací s náčelníkem horské služby Vladimírem Gončarem, vyšel vítězně SZ hřeben na Ulukaru (ruské klasifikace 4B), kam jsme se druhý den vypravili. Dlouhá procházka údolím Adyl-su a následně po ledovci Kaška-taš, byla prokoukou fyzických, ale i psychických sil. Tohoto dne jsme si ustlali v bivaku „u rezavých skal“, kde jsme již v popisech od pana Pecolda pozorovali jakés takés odlišnosti, kterým jsme nevěnovali velkou pozornost. Další den jsme prostoupili až do horních pater ledovce Kaška-taš, tedy přímo pod nástup našeho hřebenu. Při konfrontaci plánek omalovaných Karlosem v horsácké

knihovně s popisem pecoldovským, jsme byli dost zmateni. Připočtu-li náš vrozený orientační nesmysl, bylo jediným řešením v dané situaci použití plánu B. Ten spočíval ve vylezení SV kuloáru a následně východního hřebene na protější kopec Bžeduch. Túra sice o něco jednodušší (3B dle USSR), zato evidentního směru. A představa, že projdu místy, odkud Míra Lanč v roce 1987 odstartoval jeden ze svých prvních letů na padáku na Kavkaze (při jehož přistání si zlámal nohy), byla taktéž velmi lákavou. (Když jsem to pak viděl, klobouk dolů, Míro!) Karlos v

zásadě s plánem B také souhlasil, takže druhý den ráno ve 3 hodiny budíček. Po ranním rituálním krámování a přesunu pod stěnu nastávají příjemné délky v kuloáru o sklonu asi 50/55. Jdeme na střídačku sólo, každý jednu zbraň do ledu a jeden ice fifi hák (tajná to zbraň ruských ledoborců). Asi v polovině kuloáru si beru od Karlose i druhý hák a měním za svého Grivela. S háky to jde jedna radost, problémem je pro mě udechat rychlost postupu při jejich vzdušném použití. Zhruba na konci kuloáru nás zastihuje sluníčko, vyhoupnuvší se nad protilehlé hřebeny. Jsme spokojeni s rychlostí postupu a pokračujeme dále východním hřebenem, několika exponovanými úseky až na vrchol Bžeduchu (4 270 m n.m.). Zde nás čekají parádní panoramata a chvilka zasluženého odpočinku. Obzvláště krasavice Ušba se nám předvádí ve vyzývavém hávu. Škoda jen, že leží celá v Gruzii a tím je pro nás pro tentokrát nepřístupnou. Snad někdy příště. Čas ale běží a čím více nám do sestupových JV partií svítí, tím méně se nám chce jimi prostupovat. Naštěstí pro dnešní den všechny ty nastartované kredence plné sněhu zůstaly na svých místech. Náš

sestup tedy proběhl bez představení na téma: „Já jdu dolů, kdo jde se mnou?“ V 11 hodin jsme už balili camp a traďá do doliny. Na sestupu jsme potkali partičku ruských horských turistů (zároveň jedinou, nepočítám-li cepry na Elbrusu). Řádsky ušlí jsme se vzpružili až kousek před BC, a to koupeli v ledovcové řece a následující porcí šašlíků, salátu a pivíčka. Snad kromě Karlosovo hadrů (sednul si na nezaschlou, čerstvě natřenou lavici) to nemělo vůbec žádnou chybu.

Po dalším z odpočinkových dnů - 12.7.2002, využíváme možnosti svést se Kudrňáckým busem, který jede pro většinu navrátilců z Elbrusu a vystupujeme do deštivého dopoledne ve vesničce Čeget. Zde se na chvíli ukrýváme před deštěm do jedné ze šašlíkáren a potkáváme partičku ze Severu Čech. Hodlají nějak zajímavě prožít zbývající dny před odjezdem do vlasti. Doporučujeme jim trek naším směrem k jezeru Donguzorun.

Se sluníčkem vyrazíme všichni vzhůru. Naši noví známí po vlastní ose, my lanovkou na Čeget a odtud traverzem až k jezeru Donguzorun. Zde, jak již víme od Kudrnovců, sídlí pohraniční posádka. Na návštěvu jsme se zodpovědně připravili a z útrob našich loďáků vylovili vhodné „padarky“ (salám, cigarety, slivovice), i když nakonec nejvíce v kurzu byly vlastní vizitky. Hlavně

náčelníka si potřebujeme naklonit pro náš zamýšlený podnik. Tím je pokus o prostoupení severní stěny Nakra-tau (cestou pana Abalakova z roku 1946 – 4B) a s následným sestupem přes Gruzii a zpět do Ruska. Jelikož do sedla, jímž hodláme sestupovat míří nepřetržitě hlavně kalašnikovů těchto pašáků, pokládali jsme za vhodné se náležitě uvést a představit. Po formalitách a krátkém sblížení (ta píše, co?), nám bylo velitelem požehnáno. Dokonce

nás sám dovedl až k moréně ledovce Donguzorun, kde jsme na pohádkovém místě rozbili stan. (Jeho jedinou zátěží na cestě byl vlastní kalašnikov, a tak není divu, že jsme mu se svými batůžky ani trochu nestíhali. Na rozloučenou ještě posílil náš optimismus zprávou, že s těmi Georgiány to poslední dobou není už tak zlé, takže se případného našeho únosu a následného výkupného – naše cena 50 000,- USD – už tolik bát nemusíme.

13.7.2002 jsme s námořnickou rozvahou (cca šestá) vyrazili do ščány. S bivakem jsme tak jako tak počítali (těch 1 600 m je skoro dost), protože jsme se náležitě vybavili (1 ks žďárák, 1 ks spacák, 1 ks karimatka). Pominu-li prásknutí se hned na vstupu do stěny (moc nechybělo a navezli jsme se přímo do středu stěny jako pan Kuchař a spol. – taky klobouk dolů), počáteční partie docela odsejpají, a tak úměrně tomu sílí i náš optimismus. Pouze však do doby, než se jasné nebe zatáhne a sešle nám hodnou dávku tekutin přímo z oblakou. Tento pozdrav nás zastihnul, dle mého názoru, v klíčové pasáži stěny (skalní, místy převislá bariéra). Zde jsme ztráceli drahocenné minuty (nebo hodiny?) na mokřích skalách. Traverzy sem - tam, pokusy a návraty ze slepých uliček, pro zpestření i vzduchem (co, Karlosi?) a metry nepřibývají. Zato voda ano. Už jsme totálně prochcali, začalo se výrazně smrákat a vidina příjemného bivaku nikde. Nakonec to odnesl žlábek – polokomín, sice plný vody, ale pro nás v této chvíli asi jediná uskutečnitelná cesta vzhůru. Naštěstí vystačilo lano až do lehčího terénu, kde jsme již totálně potmě

připravili sněhovou závěj pro náš první nocleh v této stěně.

Ráno po bouřce naštěstí ani vidu, ani slechu, tak rychle cosi uvařit a traž vzhůru. Našich 600 m, co jsme ukrotit první den nám jasně naznačovalo, že dnes bude ještě třeba pořádně zabrat. Hodiny běžely velmi rychle, terén až na několik pěkných skalních hřebenu připomínal lavírování suťoviskem, či ledosněhy pofiderní kvality. Nicméně i tento den měl své zajímavé chvíle. Třeba, když jsem na Karlose na štandu shodil asi z 5 metrů šutr přímo na prsa. Naštěstí jenom bolest a modřina, bez trvalých následků. Přes den nás taky jednou intenzivní přeháňka přikovala pod jakýsi převisek (zřejmě trénink na následující bivak). Ke konci druhého dne jsme ukrotili zase asi 600 m a s nocí na krku jsme pátrali po místěčku, kde složíme hlavu. Rozhodl za nás opět déšť a natemoval nás pod šutr velikosti stolu, kam jsme se vedle sebe vešli pouze na bobek, nebo v pololeže na boku (výborná záležitost – 3 hodiny na levém boku, 3 hodiny na pravém boku). Ještě před usnutím parádní představení v podobě nadstandartních Eliášových ohňů, sršících po celém okolí. Další den ráno nevládně, mlha se převalovala kolem vrcholu, kam zbývalo asi 400 m. Karlos se pěkně zahřál a rozhejbal hned na první lezecké délce (byl jsem rád, že jsem si ji vychutnal jenom na druhým) a pak fofrem, co to šlo, k vrcholu. V

poledne 15.7.2002 jsme v mlze zjistili, že teď už můžeme jenom dolů, ale kudy? Po několikerém kličkování a naklesání se přeci jenom viditelnost zlepšila, ale náhle jsme neměli pocit, že to byla ta největší výhra. Když jsme totiž uviděli ty kilometry sestupu, smích pomalu přecházel. Zřejmě hlavně nechuť dalšího bivaku nás dokázala vybičovat k takovému výkonu, že jsme se (sice kožený jak opratě, ale přece) před devátou večer vyloupli u našeho stanu plného dobrot, pod nástupem stěny.

Následující dopoledne probíhalo ve znamení sušení věcí, vlastních kožichů a likvidace zbytků zásob. Při sestupu kolem ruské posádky, přišlo pozvání na oběd a následné gratulace. Pro vojáky jsme v předchozích dnech byli příjemným zpestřením jejich půlročního pobytu. Velitel prohodil, že tou stěnou minimálně pět let nikdo nelezl. Myslím, že jsme byli oba rádi, že nám to řekl až nyní. Pak už srdečná loučení, výměna suvenýrů a rychle do údolí, protože na tento večer byla dohodnuta pro celý zájezd společná místní sauna před odjezdem.

Vyhřát kosti jsme opravdu toužili. Stop z Čegetu se nám však nějak nezdařil, takže jsme saunu stejně nestihli. Rozlučková pařba u Bábušky v režii průvodců Kudrnovců taky nic moc. Myslím ale, že tyhle věci šly stejně tak nějak kolem nás, my byli ještě naplnění zážitky a dojmy z předcházejících dnů. Pak už jenom otupěle vydržet tu očekávanou čtyřdenní cestu do Čech a máme vyhráno!

Horám Zdar!

[LeToš]

DIASHOW HLEDÁNÍ SVĚTLA

V pátek 14.3.2003 se v Chomutově v SKKKS od 18.00 hod uskuteční DIASHOW horolezce a fotografa Karla Hofmana z Varnsdorfu. Promítání diapozitivů z míst blízkých i vzdálených špičkovou prolínací technikou Vás spolu se speciálně k tomu účelu namixovanou hudbou přenesou do zcela jiného světa vnímání. Do ticha hor, bizarních tvarů skal a romantických zákoutí.

Doufám, že si tento výjimečný zážitek nenecháte ujít a přijdete všichni. Určitě nebudete zklamáni.

Jíra

Poznámka : Předpokládané vstupné je 30,-Kč.

PS 1: Klobouk dolů před pány: Abalakovem a spol.! Klobouk dolů před pány: Kuchařem a spol.! Klobouk dolů před pány: Šmídem!
PS 2: Klobouk dolů před Karlosem!

LILIENSTEINY SRPEN 2002

Konečně předpověď počasí vypadá nadějně a tak vyrážíme již v pátek. Jedeme přenocovat do Rathenu, kde máme skoro domovské podmínky s tím, že se druhý den přesuneme na Liliensteiny. Když dorážíme do Rathenu, jsou tam již Havelkovi. Ráno se probouzíme do mlhy, ale počasí se umoudřuje a okamžitě nastává vedro. Alena se nabízí, že se ujme Klárky, abychom zážitek z lezení měli nerušený. Tak fasuje kočárek, hračky a svačinu a vydává se s ní k Liliensteinům pěšky, což je asi 5 km. Ostatní balíme věci a přesouváme se ke skalám. Spěcháme, protože vybrané cesty jsou na jižní stěně a je nám už teď jasné, že tam po poledni bude nelezitelné. Na parkovišti stojí zatím jeden automobil. Doufáme, že se sem dnes lezci nepohnou.

Přicházíme pod hlavní stěnu, kde se nachází nejhezčí cesty o délce asi 70 metrů. Skála je zde pevná a cesty většinou technické. Jsou tu i lezitelné, dobře odjištěné osmy, které jsme už kdysi lezli. Ota si vybírá na rozlezení cestu s názvem Sudhangel za 7a se třemi kruhy a možností založení spousty smyček, jelikož se jedná převážně o sokolíky. Jistí ho Štěpán. Mně se nechce čekat, a tak se s Hančou rozhodujeme, že se osamostatníme. Hned vedle vede totiž pěkná šestková hrana, všemi často lezená, a tak se pod vrcholem potkáváme s klukama. Jištění mi dělá ještě problémy, jako vybrat si správné místo pro založení smyčky, ale cesta není záludná, a tak se vcelku dobře rozlézáme. Další cestu lezeme všichni. Jde o cestu Deutschland ist za 7c s kruhy se tam také potkáte, což je na šedesátimetrové délce docela příjemné. Štěpán se ještě rozhoduje, že doleze až na vrchol cestou za 7b, i když je to s jeho pochroumanou nožkou výkon nelehký.

Posílám test pro kvakerskou sekci. Zejména pro všeználnka Párka. Hádej, hádej, hadači co je tohle za šutr!

Leonardo da Svinchi

Cestu dolézá a tak se všichni ocitáme na vrcholu skály, odkud je krásný výhled na okolní skalní oblasti. Vedro začíná být k nevydržení, pálí skála i nohy v lezečkách, a tak se přemísťujeme do stínu. Odpočíváme a pozorujeme německého lezce v krásné technické cestě. Navnadil nás tak, že jsme se do toho málem také pustili.

Pozvánka na

VALNOU HROMADU HOROKLUBU CHOMUTOV

kteřá se bude konat dne **1.4.2003 od 18.00 hod** v SKKS v Chomutově (v přízemí věže nad Chomutovkou) - místo dubnové schůze.

Program valné hromady je následující:

- přivítání a úvod
- volba orgánů valné hromady
- zpráva o stavu členské základny
- zpráva o činnosti klubu za rok 2002/2003
- zpráva o hospodaření klubu za rok 2002
- volba výkonného výboru klubu
- návrh a schválení rámcového plánu činnosti klubu na rok 2003/2004
- schválení rozpočtu na rok 2003
- vyhlášení největších škodičů za rok 2002
- vyhlášení Drsoňů roku 2003
- diskuse
- návrh usnesení a jeho schválení
- závěr.

Všichni jste srdečně zváni, ačkoliv dle stanov mají hlasovací právo pouze členové zakládající, ale svůj názor může vyjádřit každý.

Naštěstí jsme pro jistotu nahlédli do průvodce, kde jsme se dočetli, že cesta je za 10a. Bohužel. A tak jsme dál s otevřenou pusou pozorovali borce, jak leze čistě, bez použití magnézia (které v Německu u lezců nevidíte) a pokud nemohl vrátit se do místa, kde si mohl odpočinout, což je při obtížnosti cesty pro nás nepochopitelné. Alena s Klárkou dorazily, a tak jsme měli pod skálou na pískovišti rozptýlení. Všichni jsme ještě vylezli SZ vhloubení za 7b a Ota s Klárou a Havelkovými to balí. Já, jelikož jsem ještě nebyla nabažená, jsem se rozhodla, že zkusíme ještě to 7a, které kluci lezli jako první. Jištění jsem si pamatovala, Ota mi dal instrukce a tak jsme se do toho pustily. Hned vzápětí jsem zjistila, že to nebyl zrovna nejlepší nápad, jelikož k prvnímu kruhu to nejde tak snadno, jak jsem si myslela, a ty smyčky, které tam Ota zakládal tak lehce, mi tam vůbec nedrží. Vedro je mi takové, že jsem na pokraji zhroucení a nohy mám v lezečkách jako v jednom ohni. Nakonec všechny tyto nesnáze překonávám a cestu dolézám, krom asi dvou metrů, které zbývaly ke slanění. Od kruhu už jsem se nebyla vyčerpáním schopná ani hnout. Dobírám Hanču, slaňujeme a spěcháme k autu, abychom se přesunuly za zbytkem výpravy, který se přemístil na přírodní parkoviště v Rathenu. Ještě se zdržujeme desetiminutovým hledáním klíče od auta a už frčíme za ostatními. Když jsem zjistila kolik je hodin, bylo mi jasné, že mě rodina nepochválí. Vítili nás dost našťavaně. Druhý den jsme stihli do bouřky dvě nové cesty v Rathenu, které stály za to. 7B s pěti kruhy, s tím se v Německu často nesetkáte. Všem vše doporučujeme .

[Radka]

KONDOŘI 2002

V říjnu L.P. 1995 jsem při svém šmejdění po lese objevil pěknou volnou linii na nejvyšším skalním útvaru Kondorů v Červenohrádecké oboře. Jednalo se o kolmou západní hranu o výšce asi 12 m. Po bližším ohledání terénu a několika marných pokusech, jsem musel uznat, že ještě nenadešla ta pravá chvíle. Tato bohužel nenastala, ani při dalších výpadech a pokusech, ať již sólo, nebo s lanem.

Až 13.5.2002 nadchází den „D“ a Haňule s Párkem mě odpoledne po práci vyzvedají. Kolmo vyrazíme do obory, jelikož je krásný slunný den. V očekávání věcí příštích, jsem přibalil kovárnu a pro jistotu se Párka otázel, jestli mám ještě něco vzít. „Nic neber, všechno mám!“, byla jeho břitká odpověď. Parným májovým odpolednem, jsme se přesunuli do stínu Trempských skal a počali se rozlezat na okolních boulderech. Když došlo na lámání chleba a já se začal věšet do matroše, bylo mi dáno poznat, co si Párek představuje pod pojmem „všechn matroš“. Šlo o sadu friendů (příčemž velký velikosti jsem mohl rovnou zahodit), jednu expresku a dvě Párkem velmi oblíbené (mnou zavrhané) ruské karabiny. Šlus! Všechno! Ani smyčka, ani čoky, ani mikrofriendly, což mi jako dostatečná výbava pro zamýšlený prvovýstup rozhodně nepřipadlo. Taky jsem mu hned náležitě vyčinil a jal se hledat v útrobách svého batohu ještě nějaký matroš. Pytlíce co nosím na batohu,

prusíkováčka ze sedáku, i nalezený žebříček, našli brzy svoje uplatnění.

Konečně jsem se připravil a vyrazil popátrat zblízka první metry. Přesně jak jsem si to pamatoval – tahalo to za ruce a jištění nic moc. Dal jsem prašivou skobku a slezl zpátky na zem. S pevnou půdou pod nohama jsem ji otestoval – vyběhla jako z másla! Na druhý pokus už sice naši společnou váhu udržela, ale pocit jistoty pořád nikde. Navrhují Párkovi střídání a on s přehledem usazuje kousek vedle ještě jednu, mnohem lepší nožovku. Po jejich provázání vzniká 1. jistící bod. Potom se opět střídáme a já s vědomím, že z vyšších partií případné zcouvání už asi nestihnu, nejjistě vzlínám. To co jsem očekával jako tutovej chyt, je pouze kolmá lišta a ta zná jak odčerpát sílu. Musím zajistit! Z posledních sil dávám skyhooka a velmi citlivě odsedávám. Do protitahu ještě instaluji, jak jen můžu nejrychleji malého Koubu. Trošku se snažím na „mém štandu“ zdomácnět, ale po zjištění, že římsa za kterou visím je dutá, začínám zase z gruntu. Je přede mnou vidina ještě větší rasoviny, než jsem myslel. Musím plánovaný kroužek zasekat v pozici maximálně vzpažených rukou, abych dosáhl na kompaktní skálu. Nu což, nikdo to za mě neudělá, tak s chutí do toho, půl je hotovo.

Sekání rúčo je sice zdlouhavá záležitost, ale rozhodně má svoje kouzlo! Asi po hodině úmorné práce je kroužek vlepen na svoje místo. Ke konci operace už došlo i na srandičky a „můj štand“ mi přišel taky docela dobrej. Moji partáci na zemi už nervózně podupávali, taky večer se nanápadně přiblížil, takže vzhůru dolů. Dneska stejně nemůžeme ten kroužek plně zatěžovat. U Kastelána na Hrádku dáváme zasloužené pivko za zdařilou bojůvku a dohadujeme se, kdy to doděláme.

Až za měsíc 17.6.2002 jsme se konečně s Párkem sfázovali a vyrazili dokončit naše dílko. Tentokrát šlapeme na kolech co to jde, protože jsme v ještě větším časovém presu, než před měsícem. Nepředpokládáme však výrazné problémy v přelezu, takže bez obav do toho. Lezu první metry (ty se nezměnily), ale jakmile cvakám kroužek, nabývám jistoty (ne jako posledně) a v pohodě dolézám na vrchol. Párek mě bez problémů následuje a nahoře klábosíme o obtížnosti. Navrhují obtížnost 6+ a Párek mě přitakává. Cestou domů mě napadá i název „Letošeni“, jako reakce na zahájenou Bědovu sérii patálií.

Přijďte si to ozkoušet!

Horám zdar!

KOMPLET – ORASÍN

Stejně jako v loňském roce na jaře ve Vejprtech, uskuteční se i letos obdobná akce. Jedná se o pokus o přelezení všech cest během 24 hodin, ve významné skalní oblasti Krušných hor – Orasín. Podnik se uskuteční pod záštitou členů Quakerské sekce při Horoklubu Chomutov. Pokud máte pocit, že byste na podobné akci neměli chybět, vezte, že tato byla naplánována na sobotu 26.4.2003.

PS 1: Maglajz a elastáky nechte klidně doma!

PS 2: Akce se koná za každého počasí!

Za Quakery srdečně zve

Letoš

[Letoš]

MATROŠÁK

Spacák HUSKY do -20°C

„Jak a s čím“ je název rubriky v Montaně, kde už po léta píše Chroust ódu na nové výrobky určené pro horolezectví podobné sporty. Zdá se, že zatím měl jen ty nejlepší zkušenosti s testovanými výrobky a nebo jeho články závánějí skrytou reklamou? Lezu dost dlouho na to, abych věděl, že rukama průměrnému horolezci za x let (kde x je větší než 10) projde přinejmenším stejně šmejdů jako dobrých výrobků. No a tak se s vámi chci podělit o několik zajímavých negativních postřehů s matrošem. Jedná se většinou o mou vlastní zkušenost či zkušenost mých parťáků. Prostě kdo nevěří, ať tam běží!

Žijeme v době, kdy krámky s matrošem překypují množstvím značek nejrůznějších kvalit. Zatímco u karabin, sedáků, jistítek a lan už bez atestů těžko objevíte nějaký prototyp, u spacáků, batohů a podobné výzbroje tomu může být naopak. Výrobce lana si totiž těžko může dovolit na visačku zalhat údaje o nosnosti. Kdyby se někdo na tom laně zabil, velice snadno by se na tento podvod přišlo a následoval by trest. A teď se dostávám k jádru pudla – spacáky. Co když někdo zmrzne ve spacáku, který má být do -20C a on je maximálně do nuly? To už se prokazuje dost těžko. Dá se argumentovat, že oběť nebyla ve formě, že byla málo oblečená atd. I když v Americe by pozůstalí soudní spor asi vyhráli, u nás těžko.

A jak mě tato úvaha napadla. Jednoduše! Sháněl jsem spacák do zimních velehor a narazil jsem na velmi levný (lehce nad dva tácy) a podle štítkových údajů velmi teplý spacák od firmy HUSKY. Teplotní rozsah sliboval tepelný komfort při -20C. Náplň je ze sedmikomorového dutého vlákna, stříh profí dle západních bratrů, vnější spodní část opatřená protiskluzovou úpravou. Kámoš z kšeftu mi řekl, že je to novinka a že ho mám testnout a když se mi neosvědčí, můžu ho pryč vrátit. Navíc mi k tomu přidal batoh od

15.-16.03.2003

JARNÍ METODIKA

Sraz : v 9:00 hodin po oba dny.
Místo : Skalní oblast Perštejn – sobota
Gymnáziuim Kadaň - neděle
Výzbroj : Každý vlastní sedák, prsák,
lano, karabiny, smyčky.
Výstroj : Každý vlastní.
Podrobné informace jsou internetových stránkách!!

stejnomené firmy, o kterém údaje tvrdili, že má 80litrů. Ale o tom až jindy. A tak jsem si následující večer ustlal na balkóně k nelibosti mé drahé polovičky a výsledky jsou následující.

22.00hod +2C v pohodě usínám v ponožkách oblečen do termoprádla Craft, je mi vedro
00.30hod 0C musím na záchod, ve spacáku je mi příjemně teplíčko
03.30hod -4C opět záchod, tentokrát už cítím chlad na stehnech a kolem ramen
05.30hod -8C regulérně klepu kosu od nohou, na stehnech a ramenou, spát už se nedá

Závěr je nad slunce jasný! Spacák putuje zpět do prodejny, ať ho koupí jinej nešťastník. Při -20C bych v něm asi zdechnul. Výrobce si na štítkových údajích o teplotním komfortu přidal víc jak 100%. Co dodat? Snad jen to, že když si jdu koupit adidasů k vietnamcům, už předem vím, že je to šmejd na jedno použití a vím co od něj můžu čekat. Ale když jdu do specializovaného krámu, očekávám trochu vyšší standardy a odbornou radu, na kterou se můžu bez obav spolehnout. Ne každý, má totiž to štěstí, že si kupované zboží díky kámošům z kšeftu může vyzkoušet. V příštích příspěvcích se na paškál dostanou firmy Husky, Sir Joseph, Zsigmond, Dynafit.

[Leonardo da Svinchi]

PODZIMNÍ DEPKY – ZNÁTE JE?

Tak tu zas máme předlouhé období dešťů, kdy se vstává a chodí spát za tmy, kdy oblohu pokrývá po dlouhé měsíce olověná deka ze které na nás svatý Petr pořád ždíme vodu, čas kdy se svět zahálí od hlavy až k patě do odstínů šedi. Z poza ubřečených oken sledujeme tu pohřební atmosféru a v melancholickém rozpoložení sníme o prosluněných dnech s modrou oblohou, o rozkvetlých loukách, o letních láskách, o starých dobrých časech. Posléze upadáme do depresivního komatu ve kterém postupně odumírají všechny naše aktivity i naše motivace. Abychom snáze přežili to dlouhé období temna, propíjíme se řadou večírků a rozluček, kde nad hromadou starých fotek spřádáme plány jak nepromarnit příští rok ani jeden

OTVÍRÁNÍ SKAL 2003 – na kolech

Kdy: 22. 3. 2003

Kde: v 9:30 hod u hl. nádraží v Chomutově

Trasa povede do nitra Krušných hor po zpevněných i méně zpevněných cestách kolem úchvatných a pozapomenutých skalních útvarů. Lezačky, popř. nějaký matroš, pořivatiny, velocipéd a nejlepšího kamaráda s sebou. Délka trasy bude přiměřená a počasí rovněž. Propozice obdrží každý účastník na startu. V cíli pak neobdrží nic a odměnou mu bude jen pocit, že vykonal něco užitečného, mokrý v botách a kolo za....ý od bláta.

Tak se nezapomeň doma!!!

Párek

sluneční paprsek, jak pohnout tu svou kuličku o pořádný kus dál.

Ale jsou mezi námi i tací, kteří se dokážou radovat za každého počasí. Kámoši do nepohody, kteří dokážou proskotačit na spirále času každou vteřinu. Jako málokdo z nás

si uvědomují, že mnoho času nám dáno není, a že o činech nestačí mluvit, ale je třeba je dělat. A když bude člověk pořád na něco čekat, třeba na to až bude hezky, může být na ledacos už pozdě.

[Leonardo da Svinchi]

CHATA NA BOŘENÍ POTŘETÍ A NAPOSLED

Je krásný podzimní den. Ze stromů se k zemi zlehýnka snášejí pestrobarevné padáčky odumírajícího listí. Sem tam jakoby nesměle zapípá ptáček, či o něco směleji zahouká z protější strany údolí vlak.

Stoupáme pomalu vychutnávajíc si až do dna tu bezbřehou krásu usínající přírody. Dokonce zapomínáme i na jinak nepříjemně skelet zatěžující batohy, plné tak potřebného horolezeckého náčiní.

Konečně jsme u chaty a u pana vrchního necháváme basu. Plnou! Co kdyby náhodou večer došel zlatavý mok. Jó, tady se dá zažít ledacos. Již teď se děsíme toho co nás čeká večer po návratu ze světa skal. Budou mít ještě alespoň

Tatranky? Nebude polévka již v mrazáku? Nebude pan vrchní již unaven? Neprodá naši plnou basu ceprům? Tyto a další myšlenky plně zaměstnávají naši mysl. Naštěstí jen do chvíle, kdy se naše dlaně, naše prsty, poprvé láskyplně dotknou toho nádherného nefelitického fonolitu. Od této chvíle neexistuje nic. Nic než skála, my, kapky potu, radost, strach....

Jak znenadání se však přikradl soumrak a s ním se začínají pomalu a plíživě vkrádat do našich mozků myšlenky na to co bude dole. Dole na chatě. Pomalu ukládáme do báglů to nejcennější co máme a jakoby bezmyšlenkovitě a zkroušeně, v napjatém očekávání, sestupujeme úzkou kamenitou pěšinkou k chatě.

Jdeme tiše, máme skutečně strach. Větší strach, než tam nahoře, čtyři metry nad mizerným

čokem, když levá ruka a pravá noha vyjždí, druhé dvě končetiny již vyjely a magnézium dávno došlo. Přesto se pomalu přibližujeme. Cítíme zápach kouře.

Aaaa, ten pohled nám vyráží dech. Z chaty zbyly jen rozvaliny, z nichž neuspořádaně trčí několik ohořelých trámů. Kolem pobíhají desítky požárníků balících hadice po úspěšném zásahu. Všude teče voda a z rozvalin vychází zbytky dýmu.

Zapálil to prý nějaký Němec. Bylo mu doneseno objednané jídlo, ale na příbor prý musel čekat až se naobědvají u vedlejšího stolu. Naši němečtí sousedé zkrátka trpělivostí příliš neoplyvají.

I nám se však znenadání dýchá tak nějak volněji. Už se sem zase budeme těšit.

Škoda jen té basy!

[Párek]

Z CHORÝCH MOZKŮ

Atom : ...přestaň brnkat ty svoje cajdáky pro milenky a zahraj konečně něco pořádného.

Svinčo : Co bych měl asi tak hrát, když jsem NASRANEJ !!!

Malá Ája : ... v 10 hodin ráno proběhla po několikáté po schodech ...

Svinčo : Příště, až bude Bůh konstruovat člověka, poradím mu, ať dětem udělá vypínač.

CO NOVÉHO VE SKALÁCH V ROCE 2002

Sešel se zase rok s rokem a tak se pokusím zrekapitulovat co se událo zajímavého (i méně zajímavého) v našich domovských lezeckých terénech.

Když to sečtu suma sumárum, tak plození nových cest se věnovali zejména nejzarytější Krušnohorci Leoš Dvořáček, Milan Svinařík a Pavel Suchopárek. Něco zplodil i Bronislav Bandasů, Vláďa Štork, Tomáš Stránský a Haňule Jaegerová. Pokud jsem na někoho zapomněl nebo někdo něco neohlásil, tak sorry.

Výčet výstupů (prvo) jest seřazen chronologicky podle jednotlivých oblastí v průvodci.

Vejprtské skály

V dobách zimních nečasů, kdy většina lezců jen spřádá plány nebo se trápí v tělocvičnách na plastu, navštívil několikrát tuto unikátní boulderovou oblast sám předseda LeToš. Samozřejmě zde (světe div se) odhalil několikero pozapomenutých linií. Další sedm ještě zapomenutějších linií přešli Letoš s Párkem v dubnu při akci „Vejprty za den“. Počet cest se tímto vyšplhal na 97 a to je konečná. Jo a LeToš má ještě smyčku na Kameni pod cestou.

A ještě k cestě „Ambulance“ na Minivěž od Feryho. Počet přelezů této 14 let staré „šestkové“ cesty (MLK)

se dá snadno spočítat na prstech jedné ruky a další přelezy na sebe nechají zřejmě dlouho čekat neboť v cestě se vylomil ten nejkličovější chyt i stup zároveň.

Sfingy u Měděnce

Z jara LeToš s Broňou vyždímali Malou Sfingu a světlo světa tak spatřily čtyři lehčí boulderové cesty. Rovněž o Sfingách lze tvrdit, že vydaly své poslední poklady.

Kryštof - Loď bláznů

Na Kryštofa vylezli bratři Párci 17.8. novou cestu ve východní stěně a nazvali ji Vzpomínka na Romana. Je asi tak za 6+ a nalézá se vlevo od Lehké hrany. Asi o měsíc později do cesty osadili dva borháky. Jedná se tak o jedinou fixně zajištěnou cestu na tuto monumentální věž.

Rovněž byl konečně osazen nýt do rok staré, obtížně zajištěné Pěkné plotny na Lodi bláznů. Se zajištěním této cesty bylo počítáno již při prvovýstupu, ale náh na to nebyl čas a nebylo z čeho jištění osadit. Jo, a první přelez, ještě bez jištění, má LeToš.

[Párek]

Pokračování příště ...

MANTANA v horolezecký občasník v vydává **HOROKLUB** Chomutov v Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 v e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz v e-mail mantany : mantana@horoklub.cz v webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> v webové stránky metodiky : <http://horometodika.webpark.cz> v sazba : Microsoft® Word 97 v U P O Z O R N Ě N Í - nadále bude občasník MANTANA k dispozici na schůzi, na klubu, na umělé stěně, na internetu nebo bude zaslán mailem.